

A PEDRO JOAQUÍN

Amic Pedro:

Potser aquesta és la única carta que t'he escrit. I t'assegure que no ha estat gens fàcil enfrontar-me a la buidor blanca del paper. No he necessitat mai escriure't doncs sempre t'he tingut a prop en centenars de concerts, reunions familiars, estones de vida en les quals ens has regalat la teua presència. Mai havia imaginat que un dia m'adreçaria a tu mitjançant una epístola per dir-te adéu. M'han demanat que siga portantveu dels teus amics doncs no volem que te'n vagis sense dir-te que ens fas nosa. Ens has deixat sense el degà dels compositors, un càrrec que has guanyat per la teua experiència, el teu temple, la teua saviesa empírica de la vida, la teua ferma dialèctica i el teu art davant un pentagrama nu. Per vestir-lo sabies conjugar la tècnica amb l'amor per la terra. Som fills d'una terra i tu ens has ensenyat com ningú què significa estimar el lloc on obrim els ulls sense sentir-se millor que els que ho han fet a altres llocs, sinó amb el convenciment que sols podem contribuir al viatge de la vida tot compartint qui som i don som. Quan parlaves de Beneixama ens feies sentir l'aroma dels seus carrers, el soroll de les vesprades de tardor amb el vent del pla que acarona les cases senyorials del poble testimonis d'una rica història que tu coneixes i que orgullós ens has compartit. L'amor a Beneixama i a la seua cultura t'ha fet enlairar milers de notes que ens apropen a una ànima generosa. Quan has escrit una partitura ho has fet amb l'anhel de compartir-la amb els demés, amb el desig d'afectar les emocions de qui la interpreten o de qui la escolten. En època de crisi tasques com la teua evidencien que el treball dels artistes és un be d'interès comú, que aquells que pensen que la cultura no es un be necessari per viure estan immersos en la misèria més absoluta per la qual sempre has combatut: la ignorància. Amb la teua música has fet felïç a un munt de gent: músics, festers, públic afortunat que ha pogut mullar-se del so que tu has creat. I és just i és necessari que et donem les gràcies ara que emprems el teu últim viatge.

Supose que es moment de dir-te la frase tan amanida aquella de: "*sempre ens quedarà la teua música*", però si et soc sincer no ho puc dir. Tinc massa ràbia i dolor per consolar-me amb açò, i sols puc pensar des d'ahir que ja no et tindrem més al nostre costat. Ens agradava parlar amb tu, compartir amb tu, estar amb tu, esperar els teus nous pentagrames... Potser ja estigues junt al teu fill Pedro, de segur que està ben devanit de rebre't. Ara a vosaltres vos toca descansar. Volem dir-vos que no patiu per Reme ni Juanba, que ací tenen una família de sang i una família de músics que sempre estarem al seu costat. No podem passar sense el somriure de Reme i la seua fortalesa que ens mou i ens commou. Els que hem vist créixer a Juanba, en tamany i en essència, sabem de la seua bonhomia, del seu art i del seu saber estar. Seguirem al seu costat en aquest camí LIGEROS de la vostra presència, tot cercant ESPEJISMOS que ens alimenten la il·lusió per viure, mirant-nos en el teu espill com a CID que ha defensat la nostra cultura tot utilitzant una TIZONA molt especial: la música per a la Festa de Moros i Cristians. Esperem que, si Déu vol, ens trobem a la GLORIA.

Estimat Pedro, gràcies per haver passat per la nostra vida.
Fins sempre.

José R. Pascual-Vilaplana
Muro-Cocentaina, 25 de juliol de 2013